

ЧАРІВНА НІЧ

Заглядає вже ніч у вікно.
День стомився і сів відпочити.
Птаха дивного синє крило
Простяглося, щоб землю укрити.

А на килимі неба лягли
Феєрверком розсипані зорі,
Ніби хочуть кудись попливти
У безмежному синьому морі.

Місяць, наче десь був забаривсь
І скотився з гори круглим боком —
Він від сорому так зашарівсь,
Стало видно, куди не кинь оком!

Світять вікна в будинках ясні,
Тепло дивляться в ніч, і здається,
Це — не вікна, а зорі земні,
І десь вітер тихенько сміється.

РОМАШКА

Росла ромашка собі в лузі,
Така маленька, непомітна.
Сміялись з неї квіти-друзі,
Та все ж була вона привітна.

Вона до сонця посміхалась,
Веселку в небі цілувала,
Росою вранці умивалась
І тихо до землі співала.

Та пісню ту не чули друзі,
Такі погорді і пихаті,
Бо на усій отій окрузі
Були всі знатні і багаті.

А до ромашки прилітали
Її метелики барвисті,
Вони нектар у неї брали
Й гойдались на зеленім листі.

Птахи їй дзвінко щебетали,
Співали про весну та літо.
І дні за днями пролітали,
Минали тихо, непомітно...

Забули про ромашку друзі,
Її вони не помічали.
Їм було весело на лузі,
Бо ні за чим не сумували.

Та налетів холодний вітер,
Накрила землю темна хмара —
І стало страшно в лузі квітам,
І радість їхня враз пропала.

Злякалась вітру і ромашка,
Низенько до землі пригнулась
Та тихо пісню заспівала,
До вітру піснею звернулась:

— О, вітре сильний і величний,
Навіщо ти такий сердитий?
Ми в лузі — лиш маленькі квіти.
Невже більш сонцю не радіти?

Прошу тебе, подми тихенько,
Так лагідно і так привітно,
І хмару, що від неї темно,
Ти віджени, адже ще літо!

Хай сонечко іще посвітить,
Погріє ніжно квітам личка.
Я дуже прошу тебе, вітре,
Хоч я й ромашка невеличка!

Прослухав вітер таку пісню,
І стало шкода йому квітів —
Забрав з собою хмару сиву,
І дощиком сипнув ще літнім.

Зраділи в лузі усі квіти
І зазвеніли, мов дзвіночки.
Ромашку стали всі хвалити,
В подяку їй плели віночки.

Ромашка з друзями раділа.
Та в ці хвилини зрозуміла,
Що та любов, що в серці мала,
Від смерті друзів врятувала.

Велика сила у любові,
У добрім і ласкавім слові,
Любов уміє все прощати,
Всім, хто в біді, допомагати.

А гордовитість і пихатість
Народжують зневагу й заздрість.
Тож хай Любов усіх зігріє
Й любити кожне серце вміє.

ЗИМА

Сипле сніг, як з рукава,
На ліси та на поля.
Стала біла вся земля,
Бо прийшла до нас зима.

Заспівала заметіль,
Вітер зносить сніг.
Кучугури сивих хвиль
Посеред доріг.

Закував мороз річки
Всі у кристалі,
Ходить-дзвонить по землі,
Сипле колючки.

На дерева з щедрих рук
Срібла натрусив,
Тепер дивиться навкруг
Дивної краси.

Прилетіли снігури,
Сіли на гіллі,
Мов червоні ягідки
Посеред зими.

ОЙ, ЛІТА...

Ой, літа ви мої молодії,
Чом так швидко у далеч пішли,
Ще й забрали з собою надії,
Лише згадку лишили мені?

Де ті весни в пташиному співі?
Де світанків малиновий цвіт?
Може, трави у росах втопили?
Чи птахи понесли в білий світ?

Та не канули весни у роси,
Не забрали світанків птахи —
Просто бабине літо у коси
Заплітає сріблясті нитки.

Ну, а весни прийдуть знов, і знову
Ніжним вальсом квітучих садів,
І світанків зорю малинову
Світ засвітить для нових надій.

БЕРІЗКИ

Берізки, мої ви берізки,
Струнки білокорі невістки,
Мов коси гілля розпустили,
Сережки весняні оділи.
Вас лагідно вітер гойдає,
І жайвір у небі співає,
Дзюркочуть веселі струмочки —
Весни довгождані дзвіночки.
Синичкі веселі літають,
Весні свою пісню співають.
Весна йде стрімкою ходою,
І пахне довкола весною.
Лелеки з далекого краю
До рідного краю вертають.
У небі курличуть-гукають
І радо так землю вітають.

ВЕСНЯНИЙ РАНОК

Зорі упали в криницю,
В чисту джерельну воду.
Сонце зійшло подивиться
Ранку чудову вроду.

Річка біжить тихенько,
Сонце проміння колише.
І завмира серденько.
Ранок весною дише.

Жайвір уже проснувся,
Солодко пісню співає.
Клен тихенько гойднувся,
Радо так весну вітає.

Ще морозець триває,
І вітерець — колючий.
Та вже зими немає,
Вже попрощався Лютий.

Мріють струнки березки
В лагідних променях ранку.
Листя кортить одіти
Й тихо співать веснянку.

* * *

На дворі вишнева заметіль.
Ластівки у небі вже кружляють.
Я нікому не пишу листів,
І сама уже їх не читаю.

Світить сонце лагідно в вікно,
Зайчик по стені перебігає.
Все життя, неначе сон, пройшло,
Й вороття йому уже немає.

Там, в минулім, мрії весняні
Поміж трав нескошених блукають,
Там надії ніжно-молоді
У квітучих яблунях співають.

Рідні очі, рідні голоси,
Що в житті ніколи не забути,
До яких ніколи не дійти,
Бо часу назад не повернути...

Не цінуєм ми в цьому житті
Днів, часів, хвилин, що дані Богом,
Лиш з роками в тиші — самоті
Розуміємо це в серці з болем.

В небі хмари дощові пливуть,
Вітер їх кудись переганяє.
Хай думки сумні іще не йдуть,
Ще надії цвіт не облігає.